

Olv.: Mtörv 11,18.26-28.32 – Róm 3,21-25a.28 – Mt 7,21-27

A sziklára épített ház

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket az Eucharisziára. Sok mindenért kell köszönetet mondani mindegyikünknek. Sok mindenért adhatunk hálát. Külön is öröm számunkra, hogy egy idős pap testvérünk, Juvenál Atya itt van velünk, akit az Isten hosszú élettel ajándékozott meg. Karmelita Atya, aki itt, a kórházunkban kap emberi segítséget. Mi pedig tőle, itt ebben a mostani találkozásunkban lelki segítséget kaphatunk, hiszen velünk együtt és értünk imádkozik. Igazából erre kell gondolni minden alkalommal. Isten segítségét köszönjük meg és egymás felé visszük tovább ezt az ajándékot, amit külön-külön kaptunk Tőle, hogy mindannyian gazdagodjunk lelkiekben, életbölcességben.

Ezt a szentmisét egy családért ajánljuk fel. Gazdagítsa őket az Isten.

Könyörögjünk

Gondviselő Istenünk, a te végzésed mindenkor valóra válik. Könyörögve kérünk, tarts távol tőlünk mindent, ami kárunkra lehetne és adj meg mindent, ami javunkra szolgál, a mi Urunk, Jézus Krisztus a Te Fiad által, aki veled él és uralkodik Isten mindörökkön örökké. Amen

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

A rituális vallásosság és a szívbeli vallásosság konfliktusáról van szó ebben a mai evangéliumban. A kérdés azon dől el, mai szóval élve, - sokszor használják valóban ezt a fogalmat, - tudjuk-e kezelni ezt a konfliktus helyzetet? Fölé tudunk-e emelkedni?

Egy biztos, az Isten világos és egyértelmű segítséget ad és nekünk csak az Istenre kell figyelni. Az Ő szavát kell meghallani és ennek nyomán az Ő akaratát az életünkben a középpontba helyezni, az első helyre tenni. Ebben az esetben sziklára építünk. Ez a kép, amit Jézus használ, világos és egyértelmű, *életépítésről van szó.*

Ez annyira fontos, mint egy házépítés? *Sokkal fontosabb, mint egy házépítés!* Az embernek milyen fontos vágya és törekvése, hogy házat építsen magának, ahol otthon lehet, ahol összegyűjtheti az övéit, - akár még így is mondhatnám, - ahol az ember átvészeli ezt a földi életet. Igen sokszor kerülünk konfliktus helyzetbe, ilyenkor mennyire fontos az otthonunk.

Ugyanakkor, ennek az otthonnak az építéséhez hasonlítja Jézus a mi *életépítésünket*. Ostoba ember az, aki homokra épít. Nagy kísértés, hogy az ember a látszatra figyeljen, arra adjon. Igen nagy kísértés, hogy a külsőségek kerüljenek előtérbe. Még egy picit tovább mehetünk, amikor az ember a maga egyéni, belső világát is igyekszik jól kialakítani. Ez pozitívabb, mint a külsőséges szemlélet, de azért igazából a nagy kérdés az, hogy az ember inkább az

alapokra helyezi-e a hangsúlyt, vagy a látszatokra? Elsősorban a különböző társadalmi elfogadottságra fókuszálunk, mert meg akarunk felelni a világnak, meg akarunk felelni az embereknek, *vagy pedig valóban a lényegre koncentrálnak, arra, hogy mire is építjük az életünket.*

Azt mondtam, hogy a rituális vallásosság és a szívbeli vallásosság konfliktusáról van szó. Sajnos nagy kísértés az is, hogy az ember úgy gondolja, hogy betartja a vallási előírásokat és ez elég. Hasonlóan nagy kísértés, - különösen ebben a mostani világban, egy szabadelvű világban, - hogy ezek az előírások nem is olyan fontosak. Ne foglalkozzunk ezzel, nem ezek a lényegesek.

Csak akkor kérdezem, hogy mi a lényeges? Hiszen e mögött a kijelentés mögött elsősorban az van, hogy az embernek mindez nem is fontos, ami ezek mögött van, vagyis a szívbeli vallásosság sem fontos, bár azt a látszatot akarja kelteni. Nem egyszer ilyen megfogalmazással találkozunk, hogy igen én az Istenhez tartozom, én az Istenben hiszek, de templomba nem járok. Ezekkel a külsőségekkel én nem foglalkozom. Ha nagyon-nagyon engedékenyek vagyunk, akkor még azt mondhatjuk ebben az esetben, hogy az illető, ha valóban Istenre figyel, akkor ez meghatározó lehet az emberekkel való kapcsolatában. Hiszen találkozunk nagyon sok olyan emberrel, akinek semmi köze nincs a vallásunkhoz, a kereszténységünkhöz sem talán, de Istent emlegeti. Bizony, nagyon sok jót tesznek a mindennapi életükben ezek az emberek. Tehát ez még csábító is lehet.

A csábítás ebben az, hogy egy külön bejáratú hitvilág ez. Vallásosságot nem mondok, mert erről nincs szó. De ennek azért lehetnek értékei. Mi az iszonyú nagy probléma ezzel? Az, hogy ennek az embernek semmi köze nincs a közösséghez. A liturgiánk, a rituálék mind-mind a közösség szempontjából fontosak. Ez az ember istenkapcsolatot emleget, de a közösséggel nem óhajt kapcsolatot. Márpedig *nincs kereszténység közösségi élet nélkül. Nincs kereszténység vallási gyakorlatok nélkül.* Ezek az emberek nem vállalják igazából a közösséget a többiekkel. Ők úgy gondolják, hogy ők elegendők önmaguknak. Ők maguk meghatározzák az ő törekvéseiket, még Isten előtt is igyekeznek magukat valóban igazolni és sok jót is tesznek, újra hadd hangsúlyozzam. Csakhogy az egész egyházi problémánk is éppen ebben a mostani világban innen származik. Az egyház jel akar lenni. Jelezni lehet az egyes cselekedeteinkkel, de Isten elsősorban mindig közösségben gondolkodik.

*Az egyház mint közösség, kiemelt jel!
Sziklára épített ház, fény, világosság, kovász.*

Az ember mindezt csak egy közösség vállalásával tudja teljesíteni. E nélkül önmagunkat csapjuk be. Tehát alapvetően arról van szó, hogy az ember életépítéskor mire épít. Homokra, vagy sziklára? Aki homokra épít, az valójában nem foglalkozik az alapokkal, hiszen azok nem is látszanak, sokkal fontosabb az, ami látszik. Csak ha jön egy zivatar, jön egy természeti katasztrófa, akkor mutatkozik meg, hogy mit jelent ez az alapok nélkül épített ház. Amikor jön egy tragédia a mi egyéni életünkben, haláleset, csalódás, elveszítünk valakit, vagy elveszítjük a munkahelyünket, ilyenkor derül ki, hogy mire építettük az életünket.

Kerestem a mai szentírási helyek alapján, hogy mi lehet az a fogalom, ami jó lenne, ha mindig előttünk állna az életépítésünk során. Ez a szó talán: *a meggyőződés.* Hányszor

hangoztatjuk, az a meggyőződés. Vajon ilyenkor mire gondolunk? Mit jelent az, hogy a meggyőződés? *A jézusi tanítás szerint ez azt jelenti, hogy*

*az ember meggyőződött arról, ami az Isten akarata
és az ember ehhez az isteni akarathoz igazítja az életét,
és ez a hit.*

Nagyon szeretném Testvérek, ha ezt nagyon mélyen a szívünkbe vésnénk, mert teljesen hamis fogalmaink vannak a hittel kapcsolatosan. Állandóan azt emlegetjük, hogy ajándék. Persze, de egyszerűen arról van szó, hogy figyelünk-e az Istenre, tudni akarjuk-e az Isten akaratát. Ha megtudjuk, mi az Isten akarata, akkor azt magunkévá tesszük, elfogadjuk. Ez a hit. Tehát nem valami olyan, ami csak úgy jön, úgy, hogy én még semmit se tettem. *Nagyon komoly előzményei vannak ennek az isteni ajándéknak.* Az is ajándék, ha én megismerem, mi az Isten szándéka, mi az Isten akarata ebben a világban, az én életemben, az emberiség életében és akkor azt mondom, hogy *igen*. Ez az, amire ráépítem az életemet. Ahogy a Szűz Anya tette: “Legyen nekem a Te igéd szerint. Legyen meg a Te akaratom.” A Szűz Anya hite ezt jelenti. Kegyelem, ajándék az, hogy az ember ehhez következetesen, bukdácsolása közepette is ragaszkodik. Mindig visszatér ehhez az akarathoz.

Úgy gondolom, hogy a világunk, amelyben élünk, pontosan e miatt inog. Ha megkérdezzük, hogy kinek mi a fontos, akkor állítom, hogy 100 emberből 95 azt mondja,

hogy elérjek valamit az életben,
hogy megteremtsem az anyagi biztonságomat,
hogy nyugodt és megelégedett életem legyen.

Igen, de ez nem elég. A hitetlen embernek ez elég. Pontosan ebből adódik az élete labilitása. Szent Ágoston erről beszél: “Nyugtalan a mi szívünk...” Nyugtalan, amíg az ember rá nem talál az Igazságra és az Isten az Igazság.

Elaltatjuk a szívünket. Elaltatják a szívünket. Gondoljanak csak a Testvérek arra az iszonyú hírtömegre, ami ránk szakad. Ember legyen a talpán, aki itt eligazodik. Ember legyen az, aki ebből az áradatból kiemelkedik. Hiszen ez a hírözön, ez olyan mint a robogó ár, abba, ha egyszer belekerül az ember, szinte kilátástalan a helyzete. Ezért van az, hogy a világ fiai elsősorban ezeket a forrásokat, csatornákat igyekeznek megszerezni. Csak az az ember kezelhető e világi értelemben, akinek nincs szilárd alapja, meggyőződése. Akinek az életéből hiányzik az Isten akarata.

*Az ő akarata nem a mi akaratunk,
az Ő igazsága nem a mi igazságunk!*

Erről van szó. Sziklára építünk akkor, amikor ez az isteni akarat a fontos. E miatt nagyon lényeges, hogy odafigyelünk-e az Isten szavára? A Biblia éve van. Mennyit olvassuk a Szentírást? Nem lehet az Isten akaratára rátalálni a Szentírás forgatása nélkül. Mennyire fontos nekünk az igehirdetés, az, amit a pap hirdet? Az én szívemnek az egyik legnagyobb fájdalma, hogy számtalan olyan ember van, aki azt keresi, hogy olyan templomban rója le a vasárnapi kötelezettségét, ahol nincs prédikáció. Mi ez? Rituális vallásosság. Semmi köze nincs az Istenhez. Olyan lesz az élete, mint a szivacs, amit kivetett a tenger, kiszárad. Egy nagyon okos ember mondta a következőt az igehirdetéssel kapcsolatosan. Ő semmit

nem tud megjegyezni, mindent elfelejt. Nagyon érdekes, az én gyerekkoromban még volt olyan szokás a családokban, hogy a templomból hazamenet, otthon megkérdezték a gyerekektől, hogy miről prédikált a pap. Visszamondani, volt-e füle, meg volt-e szíve? Egy valaki, egy nagyon okos ember elment Vianney Szent János prédikációjára, aki egy roppant egyszerű, - ahogy mondták,- kis tudású ember volt abban az időben, amikor hatalmas prédikátorok prédikáltak Párizsban, meg a nagy városokban. Ezekhez szokott ennek az embernek a füle. Amikor Vianney Szent Jánost meghallgatta, nagyon szomorúan elment. Megkérdezték tőle, mi volt a benyomásod? Akkor azt mondja, hogy eddig nagy szónokokat hallottam mindig és minden esetben megdicsértem a szónokot, hogy milyen nagyszerűen beszélt. Most meg én magamat szégyellem. Értjük a különbséget? Hányszor szégyelljük magunkat egy-egy igehirdetés után?

Olyan kritikusok vagyunk az Isten szavával szemben. Másoknak meg olyan könnyen hiszünk. Százszor hazudnak, százszor becsapnak, újra hiszünk. Micsoda ostobaság. Homok, homokra építés. Még egy példa. Valaki szintén az igehirdetéssel kapcsolatosan mondta, hogy ő ezt nem tudja megjegyezni, nem is tud odafigyelni. Erre odaadnak a kezébe egy kosarat. Menj el és hozzá vízét ezzel a kosárral. Megtölti vízzel a kosarat - vessző kosárról van szó, természetesen, - és visszaérkezik. Azt mondja, mintegy igazolva magát: “na...” Akkor azt mondják neki: “Semmi nem történt közben?” Erre már nem gondolt, hogy közben a kosár megtisztult. A bölcsnek ennyi elég lehet.

Testvérek!

Egy biztos, hogy a hit hallásból ered. Ha megkérdezném, vajjon ki tudná visszamondani, hogy mit hallottunk az ószövetségi mózesi Törvénykönyvből. Tessék otthon még egyszer elolvasni. Ne a törvények gyűjteményére gondoljunk, amit a közel jövőben állítanak össze. Nem is tudjuk megérteni őket, értelmezni meg még kevésbé. Az isteni Törvénykönyv egyértelmű, mert abban ott van az Isten szeretete. Mit mond az Isten? Szeretlek benneteket! Ez van az Ő törvényeinek mélyén. A szerelmes azt mondja a másiknak, hogy szeretlek, mi lenne, ha a szerelmes azt mondja erre, hogy jól van. Erre valami mást kell mondani. Nem lehet az Isten irántunk rajongó szeretetére azt mondani, hogy értjük. Válaszolni kell valamiképpen. Azt hallottuk: “Tégy engem Szívedre pecsétnek, a karodra és véd a homlokodra...”

Múltkor, amikor Jeruzsálemben voltam, mentek az emberek a nagy falhoz, a templom falához imádkozni. Voltak asztalok, ahol az imádkozni akarókat várták és a karjukra szíjat kötöztek, a homlokukra odatették ezt az emlegetett pecsétet, amelyen valamilyen szentírási szó volt található és így kezdtek imádkozni. Nekünk nincsenek ilyen kötőink a karunkon, bár a fiataloknál látom, egyiknek- másiknak egész rongyköteg van a karján. Nálunk vannak liturgikus előírások. Nálunk van liturgikus ünneplés. Amikor mi ide eljövünk, az majdnem olyan, mint amikor az a zsidó imádkozó odamegy és külön kifejezi, hogy ő most imádkozik. Ezt nekünk itt a szabályokhoz való ragaszkodás fejezi ki, nem az önállósítás, te így teszel, én úgy teszem. Nem. Egy liturgiában szabályok vannak. Ez egy közösségi imádkozás. Itt ne egyénieskedjen senki. Van erre módja a szobájában. Ez egy közösségi istendicséret.

Isten várja tőlünk a választ.

*Szeretlek benneteket, ezért mondom az igazságokat,
ezért adom a törvényeket, ebben ott van az Én aggodásom.*

*Ha ti ezt megismeritek,
erre hivatkoztok, erre ráépítitek az életeteket,
ez megnyilatkozik a cselekedeteitekben, akkor sziklára építetek.
Különben homokra.*

Testvérek!

Azt hiszem, érthető az üzenet. Lehet, hogy rövidebben is lehetett volna erről szólni. Én még szívem szerint sokat mondanék erről, mert rendkívül fontos kérdés. Az életünk építéséről van szó. Annyi minden kimaradt még, amit el kellett volna mondanom. De egy biztos, ha egy elhatározást tudunk ma tenni, hogy mi Istenre figyelő emberek akarunk lenni, Isten szavát meghallgató és olvasó emberek akarunk lenni, akkor van remény arra, hogy legfontosabb lesz számunkra az Isten akarata.

Ha a meggyőződésünk az, hogy az Isten mindig jót akar nekünk, akkor hol-mi e világi ígéretések, emberi akarnokok - akik mindig a maguk javát meg érdekét nézik és minket föl akarnak használni, kis ostoba embereket, - nem árthatnak nekünk.

*Ha Istenre figyelünk, akkor igazi meggyőződésre,
igazi hitre épül az életünk és ez szívbeli kapcsolat az Istennel,
aki szeret minket.*

Könyörögjünk

Kérünk Istenünk, Szentlelkeddel irányíts minket, akiket Fiad testével és vérével táplálsz, hogy téged ne csak szóval és nyelvvel, hanem igaz szívvel és tetteinkkel is megvalljunk és így eljussunk a te országodba Krisztus, a mi Urunk által. Amen

Szentmise befejezése, útravaló

Kedves Testvérek!

Isten Igéjénél nagyobb igazság nincs. Nagyon kérek mindenkit, próbáljuk ezt befogadni. Nincs más Igazság és minden más ige, csak ehhez mérhetően igaz, vagy hamis. Azt hallottuk az evangéliumban: "Nem az, aki mondja Uram, Uram, - nagy kísértés, mert mi ismerjük azért nagyjából az isteni tanítást – hanem csak az, aki teljesíti az Atya akaratát." Cselekedetek nélkül nincs hit, nincs kereszténység.

*Legyen hozzá elegendő készletünk,
mert ez a világ, csak ebben az esetben lesz más.*

+ A M E N +